

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

10η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1982

Διευθυντής Όρχήστρας : ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

Σολίστ : ΠΟΠΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ (πάνο)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ :

1. L. v. BEETHOVEN: Egmont, Είσαγωγή.
2. L. v. BEETHOVEN : Κοντσέρτο άρ. 1, για πάνο και όρχήστρα, σὲ ντὸ μείζονα, έργ. 15
3. K. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ: Τρεῖς έλληνικοὶ χοροί, Α' έκτέλεση.
4. O. RESPIGHI: Pini di Roma, Συμφωνικό ποίημα, Α' έκτέλεση

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

10η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Δευτέρα 18 Ιανουαρίου 1982, ώρα 8.30 μ.μ.

Γενικός Διευθυντής: Γεώργιος Θυμής

Συμβούλιο ειδικού ταμείου οργανώσεως συναυλιών

ΝΑΟΥΜ ΒΟΣΝΙΑΚΟΣ

Πρόεδρος-Διπλωματούχος Κρατ. 'Ωδείου και Νομικών 'Επιστημών

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

'Αντιπρόεδρος-Εμπορος

ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

Γενικός Γραμματέας-Δημοσιογράφος

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΓΡΑΝΙΤΣΑ

Ταμίας - 'Εξάρχονσα Κ.Ο.Θ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ

Σύμβουλος - Δικηγόρος

Καλλιτεχνική επιτροπή

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΥΜΗΣ

Πρόεδρος - Γενικός Διευθυντής Κ.Ο.Θ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ

'Αντιπρόεδρος - Δ/ντής Κρατικού 'Ωδείου Θεσσαλονίκης

ΚΟΣΜΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

'Εξάρχων Κ.Ο.Θ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Διευθυντής Ραδιοφωνικού Σταθμού Μακεδονίας

ΙΩΑΝΝΑ ΝΕΔΕΛΚΟΥ

'Επίτιμος Καθηγήτρια Κρατικού 'Ωδείου Θεσσαλονίκης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

ΣΟΛΙΣΤ

ΠΟΠΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

Γεννήθηκε τὸ 1940 στὴν Κεφαλληνία. Σπούδασε θεωρητικὰ μὲ τὸν Ἀ. Κόντη. Τὸ 1960 πῆγε σὸ Μόναχο ὅπου σπούδασε στὴν ἐκεῖ Μουσικὴ Ἀκαδημία διεύθυνση ὀρχήστρας μὲ τοὺς Jan Koetsier καὶ Kurt Eichhorn, καὶ κρουστὰ μὲ τοὺς Ludwig Porth καὶ Hans Hoelzl. Τὸ 1963 μὲ τὴ μεσο- λάβηση τοῦ Aaron Copland πῆρε ὑποτροφία ἀπὸ τὴ Συμφωνικὴ Ὀρχή- στρα τῆς Βοστώνης καὶ παρακολούθησε ἐπὶ δύο μῆνες μαθήματα διευ- θύνσεως μὲ τὸν Erich Leinsdorf καὶ Richard Burgin στὴ Θερινὴ Ἀκαδη- μίᾳ τοῦ Tanglewood.

Ἔχει διευθύνει τὴ συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ B.M.C., τὴν ὀρχήστρα τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου, τὴ συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς E.P.T., τὶς Κρατικὲς Ὀρχήστρες Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, τὴν Ἐθνικὴ Λυρι- κὴ Σκηνή, τὴ Φιλαρμονικὴ Ὀρχήστρα τοῦ Μονάχου, τὴν ὀρχήστρα τῆς Βαυαρικῆς Ραδιοφωνίας καὶ τὴν Ὀρχήστρα George Enesco σὸ Βουκου- ρέστι. Ἀπὸ τὸ 1978 εἶναι μόνιμος ἀρχιμουσικὸς τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας Ἀθηνῶν.

ΠΟΠΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗ

Ἡ Πόπη Εὐστρατιάδῃ γεννήθηκε στὴ Βέροια. Σπούδασε μουσικὴ στὸ Κρατικὸ Ὦδεῖο Θεσσαλονίκης, στὴν τάξη τοῦ καθηγητῆ κ. Κοντοῦ, ἀπὸ ὅπου ἀποφοίτησε μὲ πρῶτο βραβεῖο. Σπούδασε ἐπίσης Ἑλληνικὴ Φιλολογία στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Τὶς μουσικὲς σπουδὲς τῆς συνέχισε στὴν Ἀθήνα μὲ τὴ Μαρίκα Παπαϊωάννου, τὴν Ἰδα Μαργαρίτη καὶ ἀργότερα στὴ Μουσικὴ Ἀκαδημία τοῦ Salzburg, καθὼς καὶ στὸ Βέλγιο μὲ τὸν πιανίστα Frederic Gevers, εἰδικὸ στὴ μουσικὴ μπαρόκ.

Ἔχει δώσει ρεσιτὰλ στὴ Θεσσαλονίκη, στὴν Ἀθήνα καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδας, καθὼς καὶ στὸ Ἑλληνικὸ Ραδιόφωνο. Πῆρε μέρος σὲ συναυλίες μουσικῆς δωματίου καὶ εἶχε σύμπραξη σὲ συναυλίες σύγχρονης μουσικῆς, ἑλληνικῆς καὶ ξένης, μὲ σύνολα καὶ ὡς σολίστ. Ἐπίσης σὰν σολίστ ἐμφανίστηκε μὲ τὴν Κρατικὴ Ὀρχήστρα Θεσσαλονίκης καὶ τὴν Ὀρχήστρα τῆς ΕΡΤ. Ἔχει ἐμφανιστεῖ παίζοντας μὲ διάφορες ξένες ὀρχήστρες καὶ δίνοντας ἀτομικὰ ρεσιτὰλ στὴν Αὐστρία, Γερμανία καὶ Ἰταλία.

Ἀπὸ τὸ 1974 διδάσκει πᾶνo στὸ Ὦδεῖο Ἀθηνῶν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1. W. A. MOZART

Γάμοι του Φίγκαρο, Είσαγωγή

2. L. v. BEETHOVEN

Κοντσέρτο αρ. 1, για πιάνο και όρχήστρα,
σὲ ντὸ μείζονα, ἔργ. 15

I. Allegro con brio

II. Largo

III. Rondo. Allegro

Πιάνο : Π. Εὐστρατιάδη

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

3. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Τρεῖς ἑλληνικοὶ χοροὶ

I. Τσάμικος (Moderato poco maestoso)

II. Τσακόνικος (Allegretto con grazia)

III. Συρτὸς (Allegretto vivo)

Α' ἐκτέλεση

4. O. RESPIGHI

Pini di Roma

Συμφωνικὸ ποίημα

I. Τὰ πεῦκα τῆς βίλλας Borghese (Allegretto vivace)

II. Πεῦκα κοντὰ σὲ κατακόμβη (Lento)

III. Τὰ πεῦκα τοῦ Gianicolo (Lento)

IV. Τὰ πεῦκα τῆς Ἀππίας ὁδοῦ (Tempo di Marcia)

Α' ἐκτέλεση

WOLFRANG AMADEUS MOZART (1756 - 1791)

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΦΙΓΚΑΡΟ - ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ εἰσαγωγή αὐτὴ εἶναι καὶ εἰσαγωγή στὴν ὄπερα. Μολονότι δὲν χρησιμοποιεῖ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ ἔργο, εἰσάγει ὅμως στὸ πνεῦμα, τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀτμόσφαιρά του.

Εἶναι ἕνα μικρὸ θαῦμα, πὺ μόλις προφταίνουμε νὰ τὸ χαροῦμε καὶ χάνεται ἀπὸ τὴν αἰσθησή μας μὲ τὴ γρηγοράδα ἑνὸς φωτεινοῦ μετέωρου.

Σ. Μ.

LUDWIG v. BEETHOVEN (1770 - 1827)

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΑΡ. 1, ΣΕ ΝΤΟ ΜΕΙΖΟΝΑ, ΕΡΓ. 15, ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Τὸ κοντσέρτο αὐτό, πὺ θεωρεῖται σὰν πρῶτο, τὸ ἔγραψε ὁ Μπετόβεν τὸ 1797, δύο χρόνια μετὰ τὴν ἀρχικὴ μορφὴ ἑνὸς ἄλλου κοντσέρτου, πὺ μορφοποιήθηκε ἀργότερα (1798) καὶ γι' αὐτὸ τοποθετήθηκε σὰν δεῦτερο.

Τὸ πρῶτο κοντσέρτο, μολονότι ἔργο τῆς πρώτης νεότητος, μὲ πολλὴ συγγένεια ὡς πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τὸ ὕφος του πρὸς τὰ τελευταῖα κοντσέρτα τοῦ Μότσαρτ, ἔχει κίόλας ἀρκετὰ στοιχεῖα στὴ μελωδικὴ πλοκή, στὴν ἀρμονικὴ ὕψὴ καὶ στὴν ἐνορχήστρωση, πὺ προφητικὰ διαγράφουν τὴ μελλοντικὴ ἐξέλιξη τοῦ μεγάλου συνθέτη.

Σ. Μ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (1903 -)

ΤΡΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ὁ Γιάννης Κωνσταντινίδης γεννήθηκε στὴ Σμύρνη. Ἐκεῖ πῆρε τὰ πρῶτα μαθήματα πιάνου, ἀρμονίας καὶ σύνθεσης.

Τὸ 1922 ἔφυγε στὴ Γερμανία ὅπου παρακολούθησε στὴ Δρέσδη μαθήματα μὲ τὸν συνθέτη Mraczek. Ἀργότερα πῆγε στὸ Βερολίνο καὶ φοίτησε στὴν τάξη πιάνου τοῦ Roessler καὶ στὰ θεωρητικὰ κοντὰ στὸν Paul Juon. Ὁ Κωνσταντινίδης εἶχε καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ φοιτήσῃ στὸ Sternsches Konservatorium στὴν τάξη τοῦ διευθυντῆ ὀρχήστρας Karl Ehrenberg καὶ νὰ πάρῃ μαθήματα ἀπὸ τὸν Kurt Weill.

Ἀπὸ τὸ 1931 βρίσκεται στὴν Ἀθήνα καὶ ἀσχολεῖται μὲ συνθετικὰ ἐργασία. Ἡ σοβαρότερή του δουλειὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὶς μελωδίες καὶ τοὺς ρυθμοὺς τῆς πατρίδας του, πὺ προσπάθησε νὰ χρησιμοποιήσῃ ἔτσι ὥστε νὰ μὴ χάνουν τὸν ἀρχικὸ τους χαρακτῆρα.

Οἱ τρεῖς ἑλληνικοὶ χοροὶ ἔχουν γραφεῖ τὸ 1950. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὠρίμασε στὸ συνθέτη ἡ ἰδέα νὰ δώσει στὸ ρεπερτόριο τῆς μεγάλης ὀρχήστρας μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πρὸ ἀντιπροσωπευτικοὺς λαϊκοὺς χορούς μας, φροντίζοντας ὅμως νὰ διατηρήσει καὶ νὰ ὑπογραμμίσει, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, τὸν γνήσιο χαρακτηριστικὸ ρυθμὸ τους, κρατώντας πάντοτε τὴ μελωδία τους ἀνέπαφη.

Γιὰ τὸν πρῶτο χορὸ, τὸν «ισάμικο», διάλεξε ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀναρίθμητους χορούς τῆς «ἰτιάς».

Τὸ «ἀμπέλι μου πλατύφυλλο» καὶ τὸ «σοῦπα μάνα πάντρεψέ με» ἔδωσε τὸ ὕλικό γιὰ τὸν δεῦτερο χορὸ, τὸν πεντάσιμο «τσακώνικο».

Τέλος ὁ τρίτος χορὸς χρησιμοποιεῖ τοὺς πασίγνωστους σκοποὺς τοῦ ἐπτάσιμου «συρτοῦ» τῶν πανηγυριῶν, ποὺ λανθασμένα ἔχει καθιερωθεῖ σὰν «καλαματιανός».

Α. Σ.

OTTORINO RESPIGHI (1879-1936)

PINI DI ROMA, ΣΥΜΦΩΝΙΚΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ὁ Ρεσπίγκι εἶναι ^{ἰταλός} ~~αἰταλός~~ συνθέτης. Τὸ συμφωνικὸ ποίημα «Τὰ πεῦκα τῆς Ρώμης» εἶναι ἔργο περιγραφικόν. Χωρίζεται σὲ τέσσερα μέρη.

1. Τὰ πεῦκα τῆς βίλλας Μποργκέζε (Allegretto vivace). Κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τῆς βίλλας Μποργκέζε, χαρούμενες διασκεδάσεις παιδιῶν. Χοροὶ καὶ παιγνίδια μὲ διάθεση φιλοπόλεμη. Ὅλοι ἔρχονται στὸ κέφι, τραγουδοῦν, φωνάζουν. Ἡ διασκέδαση τελειώνει μὲ τὸ σούρουπο καὶ ἀποχωροῦν ὅλοι σὲ μικρὲς παρέες μὲ τρόπο διακριτικόν. Τὸ τοπίο ξαφνικὰ ἀλλάζει.

2. Πεῦκα κοντὰ σὲ μιὰ κατακόμβη (Lento). Νά, τώρα ποὺ ἡ σκιά τῶν πεύκων στεφανώνει τὴν εἴσοδο μιᾶς κατακόμβης. Μιὰ μελαγχολικὴ ψαλμωδία ἀναδύεται ἀπὸ ἐπιτάφια βάθη, ἀπλώνεται μὲ μεγαλεῖο καὶ στὴ συνέχεια ἐξαφανίζεται μυστηριωδῶς.

3. Πεῦκα τοῦ Janiculum (Tempo di Marcia). Μία ἀνατριχίλα διαπερνᾷ τὸν ἀέρα. Τὰ πεῦκα τοῦ Janiculum διαγράφονται πλάγια σ' ἓνα γαλήνιο φεγγάρι. Τὸ ἀηδόνι κελαῖδεῖ.

4. Πεῦκα τῆς Ἀλπίας ὁδοῦ (Tempo di Marcia). Ὁμιχλώδης αὐγὴ στὴν Ἀλπία ὁδόν. Ἡ τραγικὴ ἐξοχή, ξαγρυπνᾷ μαζὶ μὲ τὰ μοναχικὰ πεῦκα. Συγκεχυμένο καὶ ἀκατάπαυστο τὸ σύρσιμο ἐνὸς βήματος μὲ ρυθμὸ συνεχή. Στὴ φαντασία τοῦ ποιητῆ σχηματίζεται ἓνα ὄραμα ἀπὸ παληὲς δόξες. Τὰ βούκινα ἀντηχοῦν καὶ ἡ στρατιὰ τοῦ ὕπατου, κάτω ἀπὸ τὴ λάμψη ἐνὸς καινούργιου ἡλίου προχωρεῖ στὴν Ἱερὰ ὁδὸ γιὰ νὰ καταλήξει θριαμβευτικὰ στὸ Καπιτώλιο.

Α. Σ.